

קול ישוע

תחנת הטלוויזיה קול התיקווח, הממונת עליידי מיטוריים, והממוקמת במרחק של כמה מטרים מגבול ישראל לבנון במטולה, בצד הלבוני, עשויה לשנות כקודם מינהגיה ציפיה של צופי טלוויזיה רבים בישראל.

קול התיקווח, המשרת 16 שעות שידור טלוויזיה ליום (לעומת שש שעות שידור ליום של הטלוויזיה הישראלית), עומדת להגביר את עצמת מישוריה, כתוצאה מכך יוכלו גם תושבי שפלת החוף, עד לתליאביב ואשדוד, לצפות 16 שעות ביום במישורי קול התיקווח. רוב מישורי קול התיקווח הם מערכונים נודעים ומישורים בעלי רז נוצרי.

שהביאה את דובר משרד התיקווח ואת הנר מרדכי ציפורי למחשבה שמישרד התיקווח מחוסן מפני ביקורת הטלוויזיה.

לפני שבועיים, אחרי יומיים של תרועות אחר דובר משרד התיקווח, זכריה מירוצקי, בדבר קבלת רשות לצילום אחת ממרכזות הטלפונים של משרד התיקווח לצורך כתבה על עומס קווי הטלפון, הכין כתב התיקווח של מבט, רמי וייץ, כתבה דיווחית על נושא זה. למרות אישיות הפעולה, שיגר דובר משרד התיקווח תגובה ארוכה על הכתבה. הדברים לא שודרו במהדורת מבט.

איש הדיבור הביא מיכתב לונה חריף של שרה התיקווח למנכ"ל רשות השידור, יוסף (טומי) לפיד. המכתב המיר מחדש את מערכת התיקווח הלא-ארגונית בין רשות השידור ומשרד התיקווח בשנתיים האחרונות.

בארצות הברית, אילו נאמרו שם עליידי נוצרים המתנגדים לחירות היהודים לשכונותיהם. למרבה המזל, כלל לא עלה על הדעת שתחנת טלוויזיה כלשהי בארצות הברית תעז לשרר דברים אנטי-שמיים כאלה, האופייניים מעברלים רק לקבוצות נאוראציזם (ראה יומן אישי).

מאחורי המירקע

תיקור ועיתונאות

כאחת משיבות הבורק האחרונות של מבט, אחרי שהעיתונות המורפסת פוררה סידרה של שאלות על דרך נפילתם בשבי של שמונת הצעירים שנלכדו עליידי פת"ח, התעוררה השאלה: מדוע אין מבט מביא את הסיפור המלא של השבויים?

השאלה הופנתה לכתבה צבאי מושה שלונסקי.

בתשובה ביקש שלונסקי המתין מעט בהכנת הכתבה. נימוקו: "הפרטים שפורסמו בעיתונות המורפסת מתייחסים למימצאים שמקורם בתיקור הראשוני, מייד אחרי הנפילה בשבי אשתקד. עכשיו עלינו להתמין למימצאים שיתקבלו מהתיקור הנוכחי, שנעשה לחזורים מהשבי. סביר שדובר צה"ל ישרר בהקדם את מימצאי התיקור הזה."

לא ברור מדוע אין מרשים לשבויים ולמישפחותיהם לספר על התנאים שבהם הוחזקו בשבי — סיפור העשוי לשנות לטובה את יחס הציבור לאש"ף.

מוחר או לא?

בסופה של אחת משיבות הבורק של מבט, כאשר הכתבים עמדו בכך לקום ממקומותיהם ולצאת לעבודתם, צער כעדם עורר מבט, מיכאל קרפין, והעלה סעיף נוסף לדיון. הוא שלף מתוך ערימת הניירות שלפניו גיליונות של עיתון היורדים הישראליים בניירודק, ישראל שלנו, והציג כתבות של הכתב לענייני-מיעוטים, גיל סדן, המתפרסמות בעיתון זה.

קרפין, שהחליט להתמודד עם בעיית ה"פריילאנסרים" של מבט בעיתונות המורפסת, ציף דוגמות נוספות, וביניהן רשימות של הסיק חלב בקול ירושלים, וכתבות של אהוד יערי, יעקב אחימאיר והזנן עזרן.

קבע קרפין: "לא ייתכן שאנשים העובדים כחטיבת החדשות של הטלוויזיה יפרסמו רשימות בכלייתיקווח אחרים". גיל סדן, שהביא את בנו לאותה ישיבת-בורק, נטש את המקום במורת-רוח.

גם הכתבים האחרים, הנוהגים לפרסם רשימות בעיתונות המורפסת, לא התרגשו מרוביו של קרפין. הם מוגנים עליידי ועדה עובדים שלהם, שהתיר להם לעבוד בכלייתיקווח אחרים, בשל השכר היורד של כתבים כרשות השידור. מה גם שקרפין עצמו כתב ספר בשעה שהיה שליח רשות השידור בגרמניה.

מדוע לא?

המחלה הנפוצה ביותר בחטיבת החדשות של הטלוויזיה היא המחלה הקרויה "תיסמונת המסך". כתב מבט אהבים לראות את עצמם על המירקע.

הכתבת הטרייה תמר מורג, נפגעה אישית מכך שעורך מוקד, יעקב אחימאיר, סירב לשתפה בתוכניתו עם נשיא המדינה, חיים רצוג, למרות היותה כתבת מואמנת לבית-הנשיא.

מורג, שערכה במשך שנים את מבט כעורכת-מישנה, נפגעה מסירובו של אחימאיר לשתפה בפאנל הנשיאותי והוציאה את מרירותה על כך באוזני כתבים אחרים במחלקה.

עימות ציבורי - לפיד

מישרד התיקווח הוא בעליהבית של רשת המיקרוגל, המפיצה את שירווי הטלוויזיה הישראלית ברחבי המדינה. זוהי, כנראה, הסיבה

צל"ש

יצירת מופת

ליצירת הפאר הטלוויזיונית של ארן פלטיקין על כפר-תיקווח, המוסר לילדים המכונים "מפגרים", כתבה זו של שירות הסרטים הישראלי (המפיקים: נתן בן-ארי ויגאל אפרתי, העורכת שושי וולמן) היתה שירה ללגבורה האנושית, בחזית המאפילה על כל מערכה צבאית: חזית מילחמתו של האדם. "מפגרי" במישפחתו, בסביבתו ובעצמו. בסרט, שהצטיין בעדינות נרדה ובטעם רגיש, לא הופיעה אף מילה אחת של פרשנות או קריינות, ורק ה"מפגרים" לבדם ריבדו בו. לצופה הרגיל התגלה עולם שלם חדש, ובמהלך השידור השתנו של החלוטין מושגיו על יכולתם ותכונותיהם של

מפגיש מרגלית שמות אשכנזיים

ה"מפגרים". כסוף הסרט, כאשר קרא אחד ה"מפגרים" קריאה להבנה, כשקולו נחנק מהתרגשות, עמדו לרוב הצופים ברחבי-הארץ למעות בעיניים.

ניאוראצים

בוצרת

לדן מרגלית, שתוכניתו מיפגשים על המתרחש בנצרת א' וב' העלתה סידרה זו סוף-סוף על דרך-המלך. העימות המרתק בין היהודים והערבים חשף לא רק מורסה של רעל גזעני, אלא גם גילה לציבור היהודי ברחבי הארץ את המציאות החרשה של האזרחים הערבים. לעומת היהודים, שאחרים מהם היו פרימיטיביים להחריד

גניבה ב"מבט"

בימים אלה הנגשה למבקר רשות השידור תלונה על אחד מכתבי מבט. התלונה מתייחסת לגניבת נורת-חשמל מאחת ממכוניות הפגז השבועיות עבור צוותי-השידור. המתלונן, אחר מצלמי-הטלוויזיה, התלונן על כתב, שעמו יצא לכתבה האשימו בגניבת הנורה. הצלם, שנאלץ לרכוש מכיסו נורה אחרת, לא נכנע ללחצים של חבריו ואמר: "לא יתכן לעצום עיניים למראה גניבה שכזאת. היום גונב הכתב הזה נורה מהפגז, מחר הוא יקבל שוחד כדי שלא לשדר היעזת"

(ובין אלה בלטו דווקא בעלי השמות האשכנזיים), הופיעו הערבים כבני העילית התרבותית. הכתבים שנאמרו עליידי כמה מן היהודים בתוכנית זו היו גורמים לסערה מחוץ-אל-החוף

שישו ובישו בחג האורים

ב עין-גב החליטו חברי הקיבוץ אשר על גדות הכינרת לגזון את שימחת חגי-ההנחה, וקבעו אירוע מיוחד לכל הרלקת נר. הם ציינו את הנר הראשון במרוץ הלפידים מאתר-העתיקות השכן; את הנר השני בהופעת קוסם; את הנר השלישי בתערוכת ספרים; את הנר הרביעי בערב סאטירה; את הנר החמישי בטיוול למודיעין ואת הנר השישי בתחרות ששיבש.

לא שמים פס

ב ירושלים גילו אנשי הטקס של מישור-החוף כי בעת הגשת כתב-האמנה של שגרי ליכריה לדי הנשיא, הועלה על התווך בבית-הנשיא דגל צילה. הם מיהרו והביאו למקום את דגל ליכריה שגם הוא, כדגל צילה, בעל כוכב לבן על רקע כחול כפינתו השמאלית העליונה, אבל בניגוד לדגל צילה, שהוא בעל פס לבן אחד ופס אדום אחד, הדגל של ליכריה הוא בעל שישה פסים אדומים וחמישה פסים לבנים.

השקיה לדבר עבירה

ב הפציה מצא מנהל-השיווק של מיפעל מערכות-ההשקיה הממוחשבות המקומי, צורה מקורית להגדרת תפקידו כפני חבריו לקיבוץ בעמק בית-שאן: בשלט שתלה במישרו הסביר, כי מנהל-השיווק רומה לזונה, גם הוא נמצא שעות על הכביש וגם הוא משרל לקוחות.

ושני שקלים, יש לו?

ב בני-ברק נזכרו הוותיקים בראשי-שבה, שבשעותיו היו זהות לאלה של המשק הישראלי כיום, וכאשר הוא התלונן ללא סוף על מצבה הקשה של הישיבה, שבראשה עמד, והוצע לו לסוגרה, שאל, באנחה: "ומניין אקח את שתי הלירות לקנות מענול, כדי לסגור את הישיבה?"

מלחמת אין-ברירה

ב עמק בית-שאן הורה מזכיר אירגון מגדלייהדגים, כי חברי האירגון יורים, כאין ברירה, בפאליקאנים, שהם עופות מוגנים, מפני שכהתעכס השנה כאיור, כדרכם דרומה, יותר מהמקובל, בגלל הטמפרטורות הגבוהות יחסית לעונה זאת, הם זוללים דגי-ברייכות בכמויות עצומות והנסינות למתוח רשתות מעל לבריכות או להבריחס בכדורי-סרק לא הועילו, מה עוד שהקרן לפגיעה הטבע דחתה את תביעת המגדלים לפיצויים, על הסף, מכיוון שהם לא יכלו להציג את הדגים שנפגעו כהוכחה לנוק. ההוכחה נאכלה עליידי הפאליקאנים.

ומה עם הקלסטרון?

ב צפת הגיעה המישטרה למכוי סתום בחקירת תלונתם של זוג קשישים על אדם לבוש-שחוריים, שחדר מבצע לחלון חדרה-שניה שלהם בלילה, היכה אותם ונמלט מן הדירה. בדירה לא נתגלו שום סימני פריצה, החלונות מסורגים ודלת הדירה מצוידת ברביכיה. לכן גייסה המישטרה פסיכולוג, שראיין את בני הזוג, וקבע בוודאות כי הם חלמו את כל האירוע.

גם זה וגם זה

ב תליאביב פורסמה בלוח המודעות הקטנות של חינומן מקומי, ליד מודעה המציעה למכירה מעיל פרוות-מינק, חדש, 3/4, שחור, מדיום מודעה המציעה למכירה זוג גרביים, תוצרת ארצות-הברית, צבע נו, מידה כינונית.

ומה עושה אחרת?

ב ירושלים הפיץ משרד-העבודה והרווחה שאלון למילוי עליידי המבקשים סעד כלכלי, שכלל, בין היתר, את השאלות: האם המבקש טובל ממחלת-מין, האם יש לו ידועה כציבור, האם הוא חולה-נפש, האם הוא סרסור והאם הוא יתום.

הביפר' של חנינא

אחר ממדרי החשיבות בכניין-הטלוויזיה,

כתב גיל יחד עם הבן

בדומה למוסדות אחרים, הוא ה"ביפר", למי שיש ביפר - יש עליונות על האחרים. בימים אלה קיבלה עזרת-ההפקה רינה חנינא ביפר. חנינא, העובדת כעוזרת-ההפקה של מבט שני, מעוררת את קינאתם של כתבי-חדשות סררי-ביפר, וגם את קינאת עוזרות-ההפקה, העשויות לתבוע ביפרים כחלק מתנאי-העבודה שלהן.

פסקור

יד שניה

מנהל מדור-הספורט בחטיבת-החדשות של הטלוויזיה, יואש אלרואי, שוהה בימים אלה בלוס-אנג'לס, עליחשבון רשות-השידור, לשם קדם-הפקה למישורי האולימפיאדה, שתיערך שם בקיץ '84. הגיב על כך אחד מאנשי מדור-הספורט בטלוויזיה: "עכשיו הוא יתחיל להכין את ספר מישורי לוס-אנג'לס, אבל איך הוא יפתור את בעיית ניסים קווייתי כשדר מאולימפיאדה זו?" ● הכתב מנשה רז שב בימים אלה מבילוי חופשה קצרה בחוצלארץ ● הקרנת כתבה בריטית (מצויינת) על לבנון במיסגרת מבט שני, במקום כתבות ישראליות, הביא את אחד מכתבי מבט להעיר: "צריך לשנות את השם של מבט שני ליד שניה..." השם שנקל כפי כתבי מבט כדליקה בשדה-קוצים. אך הבחירה היתה נכונה. לשום סרט ישראלי לא היה סיכוי להגיע אף לקרסולי האולימפיות שהבי סרט זה לסרטי-לימוד ממש. לעומתו החווירו דברי הפרשנות הרצועיים של אליהו בן-אלישר וחיים בריכ.